

Агата Кристи

УБИЙСТВО
НА ИГРИЩЕТО
ЗА ГОЛФ

AGATHA CHRISTIE® POIROT® The Murder on the Links
Copyright © 2011 Agatha Christie Limited (a Chorion company). All rights reserved.
“The Murder on the Links” Copyright © 1923 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Убийство на игрището за голф © 1980, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved

Худ. оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димо`
Издателство ЕРА, София, 2011

ISBN: ISBN 978-954-389-121-4

АГАТА КРИСТИ

УБИЙСТВО
НА ИГРИЩЕТО
ЗА ГОЛФ

Първа глава

СПЪТНИЧКА

Спомням си един добре известен виц, в който млад писател, решен да направи началото на разказа си действено, убедително и доста оригинално, за да прикове вниманието и на най-претръпналите редактори, съчинил следното изречение:

„По дяволите! – каза херцогинята.“

Колкото и да звучи невероятно, този мой разказ ще започне по подобен начин. Само че дамата, която възкликна „По дяволите!“, не беше херцогиня.

Беше началото на юни. Бях ходил по работа в Париж и се връщах със сутрешния влак за Лондон, където живеех заедно със стария си приятел – бившия белгийски детектив Еркюл Поаро.

Експресът за Кале бе необичайно празен – в моето купе имаше само един човек. Бях тръгнал от хотела доста набързо и сега проверявах дали съм събрал всичките си парцали, затова преди влакът да потегли, изобщо не обърнах внимание на своята спътничка. С тръгването на влака обаче нейното присъствие ми бе напоменено много рязко. Тя скочи от мястото си, свали прозореца и провря главата си навън, като само минутка по-късно седна отново с краткото енергично възклицание: „По дяволите!“

Аз съм старомоден. Смятам, че жената трябва да бъде женствена. Нервират ме съвременните млади невротички, които танцуват под звуците на джаза от сутрин до вечер, пушат като комини и езикът им може да накара дори продавачките на пазара да се изчервят от срам.

Леко намръщен, вдигнах поглед към хубавичкото нахакано личице, увенчано с модна червена шапчица. Гъсти черни къдри покриваха ушите ѝ. Реших, че е малко над седемнайсет, въпреки че лицето ѝ бе напудрено, а устните ѝ – невъзможно алени. Без да се сконфузи ни най-малко, тя отвърна на погледа ми и направи изразителна гримаса.

– Леле, шокирахме добрия господин! – отбеляза пред въображаема аудитория. – Извинявам се за езика си. Една дама не говори така, добре го знам, но, боже мой, имам си причина! Знаете ли, че се загубихме с единствената ми сестра!

– Нима? – казах учтиво. – Колко жалко.

– Той не одобрява – отбеляза дамата. – Той не одобрява нищо – нито мене, нито сестра ми, а това не е честно, защото изобщо не е виждал сестра ми!

Отворих уста, но тя ме изпревари:

– Не казвайте нито дума! Никой не ме обича! Ще отида в градината да ям червеи! Ау! Съкрушена съм!

Тя се скри зад един френски вестник и след минута-две видях как крадливо ме поглежда над страниците. Колкото и да ме беше яд, не можах да не се усмихна. След минута тя вече беше захвърлила вестника и се смееше от душа.

– Знаех си, че не сте такъв простак, какъвто изглеждате! – извика тя.

Смехът ѝ беше толкова заразителен, че аз не устоях, макар думата „простак“ никак да не ми беше по вкуса.

– Ето! Вече сме приятели! – заяви дяволчето. – Кажете колко ви е мъчно за сестра ми...

– Безутешен съм!

– Това се вика добро момче!

– Оставете ме да довърша. Исках да кажа, че макар да съм безутешен, мога много добре да понеса отсъствието ѝ – поклоних се леко.

Но тази госпожица, чиито реакции не можеха да се предвидят, смръщи вежди и поклати глава.

– Я млъквайте. Пред тези думи предпочитам „достойно неодобрение“. Само си вижте лицето. То казва: „Тя не е от моята класа.“ Тука сте прав – макар че, знаете, днес е много трудно да се направи разлика между лека жена и херцогиня. Хайде сега пък вие се шокирахте. От кой затънтен край са ви изкопали! Не че това ме интересува – не е лошо да има още хора като вас. Аз мразя нахалниците. Влудяват ме.

Тя енергично разтърси глава.

– И какво правите, когато сте влудена? – запитах с усмивка.

– Ставам истински дявол. Не ме интересува какво казвам, нито какво върша! Веднъж едва не видях сметката на един. Истина ви казвам. Щеше да си го заслужи напълно.

– Моля ви – изрекох, – не позволявайте аз да ви влудя.

– Няма. Харесвам ви, харесах ви още щом ви видях. Но вие имате толкова неодобрителен вид, че никога не бих повярвала във възможността да станем приятели.

– Да, но станахме. Разкажете ми нещо за себе си.

– Аз съм актриса. Не, не е това, което мислите. Премятам се на сцената от шестгодишна.

– Моля? – казах аз объркано.

– Никога ли не сте виждали деца-акробати?

– О, разбирам!

– Аз съм родена в Америка, но съм прекарала по-голямата част от живота си в Англия. Сега подготвяме ново представление...

– Подготвяте?

– Двете със сестра ми го подготвяме. Малко песни и танци, малко шеги, тук-там – откъси от старите представления. Съвсем нова идея – винаги улучва. Пари ще паднат от тая работа...

Новата ми позната се наведе напред и се разбъбри свободно – аз не разбирах и половината от онова, което ми разказваше. И въпреки всичко открих, че тя все повече ме интересува. Изглеждаше ми такава любопитна смесица от жена и дете! Беше много опитна и както тя самата казваше, напълно способна да се погрижи сама за себе си. И все пак... имаше нещо напълно простодушно в отношението ѝ към живота и искреното ѝ желание да се сдобрим.

Минахме през Амиен. Името събуди у мен много спомени. Спътницата ми интуитивно долови какво става в душата ми.

– Спомнихте си войната, нали?

Кимнах.

– Били сте на война, предполагам?

– Ами как не, веднъж ме раниха, а след Сом ме демобилизирах напълно. Сега съм нещо като частен секретар на един член на парламента.

– Леле! За това се иска акъл!

– Не. Всъщност имам много малко работа. Обикновено ми стигат само няколко часа дневно. Много е скучно. Не знам какво щях да правя, ако няхах странични увлечения.

– Да не би да събирате буболечки!

– Не. Живея в един апартамент с много интересен човек. Той е белгиец – бивш детектив. Има частна детективска агенция в Лондон и я върти изключително добре. Всъщност той е забележително човече. Неведнъж е бил прав, докато официалната полиция е грешила.

Спътницата ми ме гледаше с широко разтворени очи.

– Е, и това ако не е интересно! Обожавам престъпленията. Ходя на всички криминални филми. А когато някъде има убийство, чета всички вестници.

– Спомняте ли си случая „Стайлс“? – запитах аз.

– Чакайте да се сетя... за онази старица, която беше отровена? Някъде в Есекс ли? Кимнах.

– Това беше първият голям случай на Поаро. Без съмнение, ако не беше той, убиецът щеше да бъде още на свобода. Тогава свърши чудесна работа.

Увличайки се, аз си припомних случая и завърших с неочакваната развръзка. Момичето слушаше като омагьосано. Даже бяхме така погълнати, че влакът стигна в Кале, преди да се опомним.

Извиках двама носачи и ние слязохме на перона. Моята спътничка протегна ръка.

– Довиждане и в бъдеще ще внимавам какво говоря.

– Но нали ще ми позволите да се грижа за вас и на кораба?

– Аз може би няма да се кача сега. Трябва да проверя дали сестра ми не е изпуснала влака. Но все пак ви благодаря.

– Но нали пак ще се срещнем? Няма ли да ми кажете името си? – извиках след нея.

Тя ме погледна през рамо.

– Пепеляшка – рече и се изсмя.

Не знаех, че скоро ще видя Пепеляшка отново.

Втора глава

ЗОВ ЗА ПОМОЩ

Беше девет и пет, когато слязох за закуска. Приятелят ми Поаро, точен до секунда, както винаги, белеше второ яйце.

Посрещна ме със сияеща усмивка.

– Нима спяхте добре! И сте се възстановили от ужасното пътешествие? Просто чудо – почти сте точен тази сутрин. Пардон, но връзката ви се е изкривила. Позволете ми да я оправя.

На друго място съм описал Еркюл Поаро. Изключително човече! Ръст един и шейсет, глава – яйцевидна, малко наклонена на една страна, очи, излъчващи зелена светлина винаги когато Поаро се вълнува, строги мустачки на военен, поведение – въплъщение на достойнството. Обличаше се спретнато и контешки. Той много държеше на спретнатото облекло. Да види украшение, забодено накриво, или петънце прах, или раздърпана риза, за него беше мъчение и единственото, което облекчаваше страданията му, беше да му се позволи да поправи трагедията. „Ред“ и „Метод“ бяха неговите богове. Той презираше веществените доказателства като отпечатьци от пръсти и пепел от цигара и твърдеше, че такива доказателства сами по себе си никога не могат да помогнат на детектива да разреши някой проблем. След това, абсурдно самодоволен, се почукваше по яйцевидната глава и отбелязваше щастливо: „Истинската работа се извършва тук, вътре. Малките сиви клетки – винаги помнете малките сиви клетки, приятелю.“

Седнах и небрежно отвърнах на Поаро, че едва ли бих нарекъл пътуването по море от Кале до Дувър „ужасно събитие“.

– Нещо интересно да има тази сутрин?

Поаро поклати недоволно глава.

– Още не съм прегледал пощата, но днес вече няма нищо интересно. Големите престъпници, престъпниците, работещи методично, днес вече не съществуват.

Той поклати отчаяно глава, а аз се изсмях.

– Кураж, Поаро, щастието няма да ви измени. Прочетете писмата си. Откъде да знаете, на хоризонта може да се задава големият случай.

Поаро се усмихна и като взе красивото ножче за хартия, с което разрязваше писмата си, отвори няколко от пликовете, оставени до чинията.

– Сметка. Още една сметка. Причината е, че на стари години ставам екстравагантен. Аха! Бележка от Джап.

– Така ли? – Наострих уши. Джап беше инспектор от Скотланд Ярд и неведнъж ни беше предоставял интересни случаи.

– Той просто ми благодари (както си му е обичаят) за малката помощ, която му оказах при случая Ебъристуит. Щастлив съм, че можах да му услужа.

Поаро продължи спокойно да чете писмата си.

– Предложение да изнеса лекция пред местната бойскаутска организация. Графиня Форфейнък ще е благодарна, ако отида да я посетя – предполагам, че си е загубила кученцето. Стигнахме до последното писмо. Ах!

Погледнах го, защото гласът му беше променен. Поаро четеше внимателно. След минута ми хвърли листа.

– Това е нещо извънредно, приятелю. Прочетете го сам.

Писмото беше написано с едър характерен почерк на хартия, каквато произвеждат в чужбина.

„Вила „Женевиев“

Мерлинвил сюр мер

Франция

Господине,

Необходими са ми услугите на детектив и по причини, които ще изтъкна по-късно, не желая да ги потърся от официалната полиция. От няколко места чух за вас и всичко иде да ми покаже, че вие сте не само човек, определено способен, но и дискретен. Не бих искал да се впускам в подробности в писмото, но поради една тайна, която само аз знам, животът ми е застрашен. Убеден съм, че ме грози беда, и затова ви моля, без да губите време, да дойдете във Франция. Ще изпратя кола, която да ви вземе от Кале, ако ми телеграфирате кога пристигате. Ще ви бъда задължен, ако изоставите другите случаи и се посветите единствено на моите интереси. Готов съм да ви дам необходимата компенсация. По всяка вероятност ще се нуждая от услугите ви за значителен период от време, тъй като може да стане нужда да заминете за Сантяго, където съм прекарал няколко години от живота си. Ще ви бъда задължен, ако сам определите хонорара си.

Като ви уверявам още веднъж, че въпросът е спешен, оставам ваш

П. Т. Рено“

АГАТА КРИСТИ
Убийство на игрището за голф

Аглика Маркова
превод от английски

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ООД